

DE PALESTIJNSE KWESTIE

EEN KORT HISTORISCH OVERZICHT

VERENIGDE NATIES

DE PALESTIJNSE KWESTIE

EEN KORT HISTORISCH OVERZICHT

Studie uitgevoerd ten behoeve van en onder leiding van
het Comité voor de Uitoefening van de Onvervreembare Rechten
van het Palestijnse Volk

VERENIGDE NATIES

New York, 1981

INHOUDSOPGAVE

	Inleiding.....	2
I.	Historisch perspectief.....	3
II.	Tegenstrijdige beloften inzake Palestina.....	5
III.	Het Palestijnse Mandaat.....	7
IV.	Het "thuisland" en het Palestijnse verzet.....	10
V.	De verdeling van Palestina en de stichting van Israël.....	13
VI.	De Palestijnse kwestie in de Verenigde Naties, 1948 - 1967.....	18
VII.	De erkenning van het Palestijnse recht op zelfbeschikking.....	20

INLEIDING

De bijzondere plaats, die Palestina in de geschiedenis inneemt, vloeit voort uit de geestelijke betekenis van dit land voor drie belangrijke monotheïstische religies. Palestina, zou dus eigenlijk een land van vrede dienen te zijn; in werkelijkheid echter werd het gekenmerkt door conflicten en veroveringen, veroorzaakt door historische krachten, nu eens van religieuze dan weer van politieke aard.

Vandaag de dag blijkt dit gebied verscheurd door spanning en twist en vormt het een mogelijke bedreiging voor de wereldvrede. De gebeurtenissen, die gedurende deze eeuw geleid hebben tot deze gevaarlijke situatie, worden vaak overschaduwd door de intense controverse over "de Palestijnse kwestie". Deze korte studie schetst de evolutie van die Palestijnse kwestie. (*)

(*) Deze studie over dit zeer ingewikkeld probleem is bedoeld voor jeugdige lezers. Het is een verkorte uitgave van de meer volledige studies, die door de Verenigde Naties in de volgende boeken werden gepubliceerd: The Origins and Evolution of the Palestine Problem - Parts I and II (1978) and The Question of Palestine (1979)

I. HISTORISCH PERSPEKTIEF

Het "Palestijnse Probleem" van heden komt voort uit de beleidsvormen, die geïntroduceerd werden toen Palestina onder de verantwoordelijkheid viel van de Volkenbond, de voorloper van de Verenigde Naties. In 1930 publiceerde een Kommissie (*), opgericht met de goedkeuring van de Volkenbond, een rapport dat een zo objectief mogelijk overzicht van de vroege geschiedenis van Palestina geeft. De hiernavolgende tekst is een samenvatting van dit rapport.

In de oudheid werd Palestina bewoond door Semitische volkeren, waarvan de eerste van Kanaänitische oorsprong waren. Volgens de overlevering kwam Abraham, de gemeenschappelijke stamvader van joden en Arabieren, uit Ur naar Kanaän.

Toen de stammen van Israël, na hun gevangenschap in Egypte, naar Palestina kwamen, werden ze door Koning David in 1000 v.Chr. in één koninkrijk verenigd. Dit koninkrijk bereikte zijn hoogtepunt onder de zoon van Koning David, Salomon, die de eerste tempel van Jeruzalem bouwde op de berg Moriah. Na Salomon's dood echter is de geschiedenis van het volk van Israël, of beter nog, van de twee koninkrijken Israël en Judea, een aaneenschakeling van burgeroorlogen en gevechten met vreemde stammen.

Rond 720 v.Chr. vernielden de Assyriërs het koninkrijk Israël en werden de inwoners gevangen genomen en weggevoerd. Rond 600 v.Chr. viel de Babylonische koning Nebuhadnezar het koninkrijk van Judea aan, in 567 v.Chr. werd hierbij Jeruzalem, evenals Salomon's tempel, verwoest. Het grootste deel van de bevolking werd gevangen genomen en weggevoerd. Vijftig jaar later, na de verovering van Babylon door de Perzische koning Cyrus, konden de joden naar Palestina terugkeren. Omstreeks 515 v.Chr. hadden zij Salomon's tempel weer opgebouwd.

In 332 v.Chr. kwamen de joden onder de heerschappij van de Macedoniërs, die hen hardvochtig behandelden. Omstreeks 170 v.Chr. werd een joodse opstand onderdrukt en werd de tweede tempel verwoest. Na de Macedonische heerschappij volgde een periode van zekere onafhankelijkheid. Dit duurde tot aan de Romeinse verovering, waarbij Pompeus in 63 v.Chr. Jeruzalem binnenviel. In 70 na Chr. verwoestte Titus de stad. Van de tweede tempel bleef toen alleen nog de westelijke muur over, die bekend raakte als de "klaagmuur".

(*) De leden van de Kommissie waren van Nederlandse, Zweedse en Zwitserse nationaliteit

In het begin van de tweede eeuw na Chr. verbood de keizer Hadrianus de joden de toegang tot Jeruzalem. Het is uit die periode, dat de verspreiding van de joden over de hele wereld dateert. Sedert die tijd, en dit, tot aan de stichting van de staat Israël in 1948, kende Palestina geen joodse regering. Hoewel er steeds een aantal joden in Palestina hebben geleefd, schommelde hun aantal naar gelang de verdraagzaamheid van de opeenvolgende heersers.

Na de verdeling van het Romeinse Rijk in 400 na Chr. was Palestina onder Byzantijnse heerschappij, tot het in 637 na Chr. door de Arabieren werd veroverd. Toen werden op de verlaten gronden van Salomon's tempel, de moskee van Al-Aqsa en de koepel van de Rots opgebouwd, samen "Haram-el Sharif" genaamd. Haram-el Sharif werd echter na Mekka en Medina een belangrijke heilige plaats voor de moslims.

Na het interludium van de kruistochten tussen 1099 en 1190 na Chr., nodigde de Arabische heerser Saladin de joden uit om terug te keren naar Palestina.

In 1517 veroverden de Turken het land en heersten er tot het einde van de Eerste Wereldoorlog. Tijdens deze periode bleef de klagmuur een belangrijke heilige plaats van de joden.

Eind 1917 bezetten de Britse troepen Palestina.

Uit dit alles blijkt, dat, afgezien van het interregnum van de Kruistochten, Palestina na het Byzantijnse tijdperk gedurende meer dan dertien eeuwen overheersing kende: eerst door Arabieren en vervolgens door de Turken. De bevolking van Palestina was overwegend semitisch-arabisch, zowel mohammedaans als christen. Er bleef ook een kleine groep semitische joden. De Arabische en Ottomaanse Turken verleenden de joden het recht door te gaan met het vervullen en in stand houden van de joodse geestelijke banden met Palestina. Tijdens de 19e eeuw stonden de Ottomanen kleine nederzettingen toe van joodse immigranten uit Europese landen, waar de anti-joodse diskriminatie toenam. Tijdens de Britse bezetting in 1917 vormden de joden minder dan een tiende van de bevolking van Palestina. Negentig procent van de inwoners van Palestina waren Arabieren, zowel mohammedaans (80%) als christen (10%). De traditie, gewoonten en taal van de Arabische Palestijnen hadden duidelijk het overwicht.

II. TEGENSTRIJDIGE BELOFTEN INZAKE PALESTINA

Tijdens de Eerste Wereldoorlog keken Groot-Brittannië en zijn bondgenoten uit naar steun tegen Duitsland en zijn bondgenoot, het Ottomaanse Rijk. Daar sommige Arabische leiders onafhankelijkheid van de Ottomaanse overheersing nastreefden, was een Anglo-Arabische samenwerking een natuurlijke zaak. Zodoende werden in 1915 schikkingen getroffen tussen de Sherif van Mekka, als woordvoerder voor de Arabieren en Sir Henry McMahon, de Britse Hoge Kommissaris in Egypte, die onderhandelde in naam van Groot-Brittannië. De Sherif vroeg om erkenning van de onafhankelijkheid van alle Ottomaanse Arabische gebieden, met inbegrip van Palestina. McMahon daarentegen trachtte Palestina uit te sluiten door een dubbelzinnige toespeling op de uitgestrektheid van de betrokken gebieden. De Sherif verwierp McMahon's poging. Deze kontroverse sleepte voort tot 1939 toen de Britse regering toegaf, dat, in 1917 "zij niet vrij waren om zich te ontdoen van Palestina".

In feite had het Sykes-Picot akkoord van 1916, een geheim Anglo-Frans akkoord, aangaande de erkenning van Arabische onafhankelijkheid, een onafhankelijkheid voor Palestina uitgesloten en in de plaats daarvan melding gemaakt van een "internationaal beheer".

De toekomst van Palestina maakte tevens deel uit van afzonderlijke garanties, die de Britse regering aan de zionistische wereldorganisatie had gegeven. In 1897 had deze organisatie haar doelstelling als volgt omschreven: "de stichting van een thuisland voor de joden in Palestina, gewaarborgd door internationaal recht". Onder leiding van Theodor Herzl bepaalde de organisatie, dat gebieden in Oost-Afrika en Argentinië in aanmerking kwamen voor de oprichting van dit joodse nationale thuisland. Desondanks maakte de organisatie uiteindelijk aanspraak op Palestina als nationaal thuisland, omwille van de oude joodse banden met het heilig land.

De zionistische leiders trachtten de steun van de Britse regering te verkrijgen door de nadruk te leggen op het strategisch voordeel van een nieuwe bondgenoot, die zou helpen met de bewaking van het Suez kanaal. De Britten, die nog steeds steun zochten voor hun oorlogspogingen, reageerden positief. Dienovereenkomstig richtte Lord Balfour, de Britse staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, op 2 november 1917 een brief aan de zionistische wereldorganisatie.

Deze brief, later bekend als de "Verklaring Balfour", deelde mede wat volgt:

"Zijne Majesteits regering is de stichting van een nationaal thuisland in Palestina voor de joden gunstig gezind en zal zijn uiterste best doen om het tot stand brengen van deze doelstelling te vergemakkelijken, aangenomen dat geen afbreuk gedaan zal worden aan de burgerlijke en religieuze rechten van de bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina, noch aan de rechten en politieke status, die de joden in elk ander land genieten".

Sommige joodse gemeenschappen, zich bewust van een mogelijk loyaliteitskonflikt met het land, waarvan ze burgerschap genoten, verzetten zich tegen de zionistische plannen. Sir Edward Montagu, het enige joodse lid van het Britse kabinet, kritiseerde ze ten zeerste. Zelfs Dr. Chaim Weizman, de zionistische leider schreef precies 10 jaar later:

"De Verklaring Balfour van 1917 was gebaseerd op schijn... Gedurende deze laatste 10 jaar dacht ik elke dag en elk uur bij het openen van een krant: van waar zal de volgende klap komen? Ik beefde uit vrees, dat de Britse regering mij zou roepen en vragen : 'Zeg eens, wat is deze zionistische organisatie?' ... De Britten wisten, dat de joden tegen ons waren; wij stonden alleen op een klein eiland, wij een nietige groep joden met een buitenlands verleden."

Om de Arabische protesten tegen dit nieuwe beleid te weerleggen, herhaalde een Anglo-Franse verklaring de belofte van volledige onafhankelijkheid voor de Arabieren. De verklaring van 7 november 1918 verzekerde de Arabieren een "volledige en definitieve bevrijding van de (Arabische) volkeren... en de oprichting van een nationale regering en nationale administratie, die hun autoriteit zouden ontlennen aan het initiatief en de vrije keuze van de inheemse bevolking".

Ondanks de garanties, geboden in de 7 november verklaring, toont de latere geschiedenis van Palestina aan, dat de wensen van de grote meerderheid van de autochtone bevolking van Palestina niet in acht werden genomen. Hun land werd beloofd aan een ander volk door een vreemde regering, die op dat ogenblik geen soevereine rechten had over Palestina. Talrijke autoriteiten hebben, op grond van deze argumenten, bevestigd, dat de verklaring Balfour geen bindend of wettelijk effect had, daar zij slechts een intentieverklaring van een willekeurige regering was.

III. HET PALESTIJNSE MANDAAT

De verklaring Balfour kreeg een internationale dimensie door het feit dat ze geïntegreerd was in het Palestijns Mandaat. Het Mandaat-koncept zelf was een kompromis tussen het heersende koloniale systeem en het principe van zelfbeschikking van de volkeren onder vreemde heerschappij, een principe, dat werd voorgestaan door President Woodrow Wilson. Na de overwinning van Groot-Brittannië en zijn bondgenoten in de Eerste Wereldoorlog, plaatste het Mandatenstelsel van de Volkenbond vele van de volkeren, die voorheen afhankelijk waren van de Ottomaanse, Duitse en Oostenrijks-Hongaarse keizerrijken onder het voogdschap van de bepaalde zegevierende mogendheden. Het Mandatenstelsel had tot doel de volkeren uiteindelijk naar de onafhankelijkheid te leiden.

Er waren in het Mandatenstelsel drie klassen voorzien, al naar gelang de waargenomen graad van politieke vooruitgang van de bevolking, zoals bepaald door de zegevierende machten. Al de voormalige Ottomaans-Arabisch grondgebieden werden, met inbegrip van Palestina, ondergebracht in de klasse van de "A" mandaten. Het verdrag van de Volkenbond omschreef deze "A" mandaten als de verst gevorderde klasse, als gemeenschappen "waarvan het bestaan als onafhankelijke natie voorlopig kan worden erkend" en die op hun weg naar onafhankelijkheid "administratieve hulp en advies" werd geboden. Syrië en Libanon werden onder Frans mandaat gebracht. Palestina en Transjordanie werden onder Brits mandaat geplaatst. Overeenkomstig de voorzieningen van het verdrag inzake de onafhankelijkheid van de mandaatgebieden verwierven de twee Franse mandaatgebieden hun onafhankelijkheid voor het einde van de Tweede Wereldoorlog. Libanon werd onafhankelijk in november 1943 en Syrië in januari 1944. Jordanië werd onafhankelijk in 1946. Palestina echter werd een konflikt gebied.

Het verdrag van de Volkenbond vereiste, dat de wensen van de betrokken bevolking de voornaamste overweging dienden te zijn in de keuze van de mandataris. Dit principe werd echter in het geval van Palestina genegeerd.

Op aandringen van President Wilson werd tijdens de Parijse vredeskonferentie van 1919 een commissie aangesteld, die de wensen van de inheemse bevolking diende vast te stellen. De Commissie deed de aanbeveling, dat Syrië, met inbegrip van Palestina een Amerikaans mandaatgebied zou zijn. Bij het vaststellen van de wensen van de inheemse bevolking van Palestina met betrekking tot de joodse immigratie, vroeg de Commissie om een "ernstige wijziging van het extreem zionistisch programma voor Palestina voor wat betreft een onbepaalde joodse immigratie". De Commissie verklaarde, dat dit programma, waarvan het doel was "uiteindelijk van Palestina een afzonderlijke joodse staat te maken, een ernstige onrechtvaardigheid zou zijn". De Commissie merkte op, dat de zionistische eis, "dat zij 'recht' hadden op Palestina omwille van het feit, dat zij dit tweeduizend jaar lang hadden bewoond", moeilijk ernstig kon genomen worden".

Lord Curzon, de Britse Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken, waarschuwde, dat de reële betekenis van de term "thuisland", "een joodse staat" was, waarbij de Arabieren tweederangs burgers zouden zijn. Hij verklaarde: "ik ben van mening, dat dit een totaal verkeerd concept is". Balfour erkende wat er zich afspeelde en stelde: "de (geallieerde) machten hebben inzake Palestina nog geen enkele feitelijke verklaring afgelegd, die niet erkend is als verkeerd, noch een beleidsverklaring, die zij niet zinnens waren te overtreden".

Desondanks vorderden de plannen voor Palestina. In april 1920 verklaarde Frankrijk zich tijdens de San Remo Konferentie akkoord dat, in ruil voor vrijheid van aktie in Syrië en Libanon, Palestina onder Brits voogdschap kwam in plaats van onder een internationaal regime, zoals oorspronkelijk was gepland. Meer nog, een krachtiger en meer expliciete versie van de verklaring Balfour werd in het mandatenstelsel opgenomen. Met deze nieuwe toevoeging erkende het mandatenstelsel de zionistische organisatie als een "joods agentschap", dat zou helpen een joods thuisland te stichten door het organiseren van een immigratie op grote schaal van buitenlandse joden en met hun vestiging in het land, dat het agentschap in Palestina had verworven.

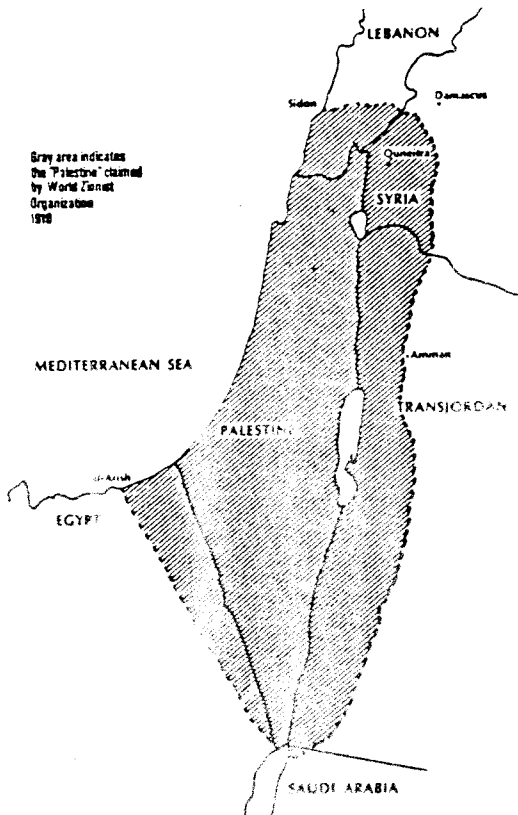
Merkwaardig genoeg komt de term "Arabier" niet één keer in het Mandatenstelsel voor. Hoewel de Palestijnse Arabieren destijds 9/10 van de bevolking uitmaakten, werd in het dokument slechts op hen gezinspeeld in termen van "de niet-joodse gemeenschappen van Palestina". Het ironische van deze situatie opmerkend, vergeleek een auteur deze formulering met "het beschrijven van de menigte als de niet-weinigen" en hij beklemtoonde het evidente feit, dat de meerderheid de Arabische meerderheid in Palestina was. De enige garantie, die de rechten van de Palestijns-Arabische meerderheid werd gegeven, geschiedde in volgende termen: "niets mag geschieden dat (hun) burgerlijke en religieuze rechten zou kunnen schaden". Elke verwijzing naar hun nationale of politieke rechten was echter overduidelijk afwezig.

Het mandaat werd op 24 juli 1922 ondertekend en werd formeel van kracht in september 1922. Hoewel oorspronkelijk Transjordanie was opgenomen in het Palestijnse mandaat, gaf de Volkenbond op 16 september 1922 zijn goedkeuring om dit gebied een afzonderlijke administratie toe te wijzen. Daardoor was het mandaat enkel op Palestina zelf van toepassing, hoewel het gebied dat oorspronkelijk was voorzien als joods thuisland tevens delen van de aangrenzende landen omvatte (zie figuur 1).

Een der doelstellingen van het mandaat was omschreven als "de ontwikkeling van instellingen voor zelfbestuur". Desondanks maakte een beleidsverklaring van de Britse regering op 1 juli 1922 dit principe ondergeschikt aan een tweede overweging. Deze verklaring, bekend als het "Churchill Memorandum", stelde duidelijk dat "de oprichting van zelfbesturende instellingen in Palestina ondergeschikt diende gemaakt aan de zwaarder wegende belofte en verbintenis van de oprichting van een joods thuisland in Palestina".

De tegenstrijdige elementen van het mandaat resulteerden in wat genoemd werd de "tweeledige verplichting" van Groot-Brittannië ten aanzien van de zionistische organisatie en van de Arabieren in Palestina. Deze "tweeledige verplichting" was een tegenstrijdigheid, die al snel leidde tot conflicten tussen de inheemse bevolking van Palestina en de joodse immigranten, die er een toevluchtsoord zochten, weg van de diskriminatie, die hen in Europa te beurt viel.

Figure 1

"PALESTINE" CLAIMED BY ZIONIST ORGANIZATION, 1919

(Source: Ruedy in Abu Lughod, The Transformation of Palestine)

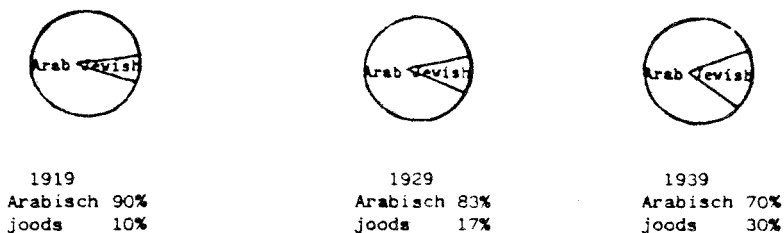
IV. "HET THUISLAND" EN HET PALESTIJNSE VERZET

De opbouw van het "joodse thuisland" begon kort na het einde van de Eerste Wereldoorlog, lang voor het van kracht worden van het mandaat (1922). De zionistische organisatie bevorderde een joodse immigratie op grote schaal. Hierdoor kwamen er aanzienlijke verschuivingen in de demografische structuur van Palestina. De joodse bevolking in Palestina groeide van 56.000 in 1918 tot 88.000 in 1922, dit op een totale bevolking van 750.000 - naar officiële schatting -. In 1939 was de joodse bevolking reeds toegenomen tot 445.000 op een totale bevolking van 1,5 miljoen. Deze dramatische toename was voorname-lijk te wijten aan het groot aantal joden, gevlucht voor de nazi-terreur.

In percentages uitgedrukt betekent dit, dat het aandeel van de joodse bevolking van 10% in 1919 steeg tot 17% in 1929 en tot bijna 30% in 1939 (zie figuur 2).

Figuur 2

De bevolking van Palestina

De zionistische organisatie verwierf land om de joodse immigranten te vestigen. In 1929 maken de joodse bezittingen in Palestina ongeveer 2,5% van het totaal grondgebied uit. In 1939 was dit toegenomen tot 5,7%.

De Palestijnse Arabieren beschouwden de activiteiten van de zionistische organisatie om de joodse immigranten te stimuleren en om de nederzettingen in Palestina te bevorderen, alsof de grond van hun voorvaders door vreemdelingen werd gekoloniseerd. De Palestijnen, die toen nog niet politiek georganiseerd waren, uitten hun woede door geweld. Zo braken in 1920, 1921, 1929 en 1939 anti-zionistische opstanden uit. Deze opstanden groeiden tussen 1936 en 1939 uit tot een algehele revolutie. De Britse regering kon deze opstand slechts onderdrukken door drastische maatregelen en sterke militaire macht.

In 1937 werd een Britse Koninklijke Onderzoekskommissie onder leiding van Lord Peel naar Palestina gezonden om verslag uit te brengen over de onrusten. Deze Commissie verklaarde, dat de oorzaak van de vroegere opstanden en de aan de gang zijnde revolutie gelegen was in een combinatie van het verlangen van de Palestijnse Arabieren naar nationale onafhankelijkheid en "hun haat en vrees voor de oprichting van een joods thuisland" in hun land. De Commissie rapporteerde verder, dat "een gedwongen konversie van Palestina in een joodse staat, dit tegen de wil van de Arabieren, duidelijk de geest en de bedoeling van het mandatenstelsel zou schenden. Het zou immers betekenen, dat nationale zelfbeschikking werd onthouden toen de Arabieren de meerderheid vormden in Palestina en slechts werd toegestaan op het ogenblik dat de joden de meerderheid vormden".

De Kommissie kwam tevens tot de vaststelling, dat het konflikt in feite geen "interraciaal konflikt was, gegroeid uit een oude instinktieve antipathie van de Arabieren ten aanzien van de joden; dat er weinig of geen spanningen waren tot de strijd in Palestina deze hadden veroorzaakt". De Kommissie stelde vast, dat het jodendom en zijn riten wortelden in het historisch verleden van Palestina en dat een aantal joden steeds in Palestina had geleefd. Het konflikt vond in plaats daarvan zijn oorsprong in de verwerping van de verklaring Balfour door de Palestijnse Arabieren en in hun verzet tegen de zionistische plannen in Palestina. Zij aanvaardden de oprichting van een joods thuisland in Palestina niet en "weigerden elke samenwerking met een bestuursvorm, die niet betekende: een nationale regering, verantwoordelijk voor het Palestijnse volk". Meer nog, de joodse gemeenschap had, door de oprichting van zijn thuisland, in Palestina een "staat binnen een staat" opgericht.

De Kommissie Peel kwam tot besluit, dat de situatie in Palestina in een impasse was geraakt, waarbij de "dubbele verplichtingen" tegenover Palestina onverenigbaar waren geworden. De Britse regering kon immers niet tegelijkertijd de aanspraak van de Palestijnse Arabieren op nationale onafhankelijkheid erkennen en de stichting van een joods thuisland in Palestina verzekeren. De koninklijke onderzoekskommissie stelde daarom voor Palestina in twee onafhankelijke staten te splitsen: een joodse en een Arabische staat met Jeruzalem als enclave onder toezicht van de Volkenbond.

Geen van beide partijen aanvaardde dit plan. De zionisten beweerden, dat deze formule de verklaring Balfour en het mandaat schendde. De Palestijnen weigerden een verdeling van hun land te aanvaarden, evenals de stichting van een joodse staat in hun land. De verdere onderhandelingen in Londen faalden. In mei 1939 kondigde de Britse regering aan, dat Palestina, in plaats van verdeeld te worden in 1949 een verenigde onafhankelijke staat zou worden, waarbij joden en Arabieren samen zouden deel uitmaken van de administratie en de regering. De zionistische organisatie verwierp dit projekt. In plaats daarvan, kwam zij in 1942 in New York samen en aanvaardde zij er het "Biltmore programma", dat onder meer de eis van de oprichting van een joodse staat in Palestina inhield.

Aan het einde van de Tweede Wereldoorlog waren de Arabische staten en de Verenigde Staten van Amerika in de Palestijnse kwestie betrokken.

In 1946 formuleerde een engels-amerikaanse onderzoekskommissie een andere reeks voorstellen, die echter door de Britse regering als onuitvoerbaar werden afgedaan. Tijdens vruchteloze onderhandelingen werden allerlei formules voorgesteld. Uiteindelijk besliste de Britse regering in februari 1947, na drie eeuwen aan het bewind te zijn geweest, de Palestijnse kwestie aan de Verenigde Naties over te dragen. De Britse regering verklaarde, dat "gekonfronteerd met een konflikt van onverzoenlijke principes in Palestina, (ze) tot de konklusie was gekomen, dat de enige mogelijke uitweg (was) het probleem aan de Verenigde Naties voor te leggen".

Zo kwam er een einde aan het mandaat van Groot-Brittannië dat gedurende dertig jaar in Palestina de verklaring Balfour had toegepast en zodoende Palestina grondig had gewijzigd. De joodse bevolking was aangegroeid van 56.000 in 1918 tot 608.000 in 1946, op een totale bevolking van 1.850.000 (zie figuur 3). De immigratie was hoofdzakelijk te wijten aan de vervolging van de Europese joden door de nazi's. De Palestijnse Arabieren sympathiseerden met de toestand van de Europese joden, maar de plotse immigratie had hen overmatige last bezorgd. En, daar de Arabieren zich niet schuldig voelden aan de wreedheden begaan in Europa, aanvaardden zij vanzelfsprekend niet, hiervoor te moeten lijden. Zoals het rapport van de Koninklijke Commissie het stelde:

"een bevoegde vertegenwoordiger van de Arabieren vertelde ons, dat de Arabieren in de loop van hun geschiedenis niet alleen geen anti-joodse gevoelens hadden gekoesterd, doch zij tevens bewezen dat een geest van kompromis diep in hun mentaliteit was geworteld. En, zo ging deze persoon verder, elk fatsoenlijk mens zou al het mogelijke hebben gedaan om de ellende van die personen te verlichten, op voorwaarde echter, hierdoor niet evenveel ellende aan een ander volk toe te brengen!"

V. DE VERDELING VAN PALESTINA EN DE STICHTING VAN ISRAEL

In 1947 was Palestina volledig verwoest.

De Palestijnse Arabieren hadden met geweld gereageerd op het beleid gevoerd door het Mandaat; een beleid, dat in Palestina immigratie op grote schaal had mogelijk gemaakt, evenals een massale transfer van gronden. Aanvankelijk hadden de geïmmigreerde joden vaak de doktrines van Havlaga, of het principe van zelfbedwang toegepast. In 1947 echter, werden er paramilitaire zionistische organisaties, zoals de Haganah en de Irgun actief. Later sloot de Stern-bende zich hierbij aan.

Deze groepen brachten terrorisme in Palestina. Volgens een officieel rapport werd in 1940 de SS Patria, een vluchtelingenschip met illegale joodse immigranten aan boord "in de grond geboord door sabotage van joodse sympathisanten aan wal. 252 Mensen verloren hierbij het leven!" In 1942 werd een Britse minister van State in Kairo door de Stern-bende gedood. In 1944 meldde een Brits officieel rapport, dat "de campagne, die gevoerd werd door terroristen-organisaties, een climax had bereikt met een explosie, waarbij een vleugel van het King David Hotel in Jeruzalem werd verwoest". Bij deze explosie werden 68 rijksambtenaren, van Arabische, joodse en Britse herkomst, evenals vijf bewoners gedood. Palestina was een "gewapend kamp" geworden.

De Verenigde Naties, de de facto opvolger van de ter ziele gegane Volkenbond waren slechts twee jaar oud toen ze belast werden met een resolutie over het probleem van Palestina. In mei 1947, richtte de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties een bijzondere VN-Kommissie voor Palestina op (UNSCOP genaamd: United Nations Special Committee on Palestine). Tevens machtigde de Algemene Vergadering deze Kommissie om het probleem van de Europese joden aan de Palestijnse kwestie te koppelen. Dit gebeurde ondanks de bezwaren van Palestijnse en andere Arabische vertegenwoordigers, die betoogden dat ook andere landen asiël dienden te verlenen aan een groot aantal Europese joden, ontheemd door de oorlog. Naast Palestina en andere Arabische landen bezocht deze bijzondere Kommissie ook Duitsland en Oostenrijk.

Een van de doelstellingen van de Verenigde Naties is "eerbied voor het principe van zelfbeschikking van de volkeren". Dit principe werd internationaal erkend op het einde van de eerste wereldoorlog en werd nadien tevens van toepassing voor andere Arabische gebieden die onder het mandatenstelsel stonden. Op het Britse mandaat in Palestina werd dit principe echter niet toegepast. UNSCOP, de bijzondere Kommissie, schreef hieromtrent:

"... ten tijde van de oprichting van de "A" mandaten, werd het (principe van zelfbeschikking) niet toegepast op Palestina; duidelijk omdat men de stichting van een joods thuisland aldaar mogelijk wilde maken. In feite mag men stellen, dat het joodse thuisland en het sui generis mandaat voor Palestina tegen dit principe indruisen".

UNSCOP stelde voor, dat aan Palestina zonder uitstel de onafhankelijkheid diende verleend. De leden van de Kommissie waren het er echter niet over eens, welke vorm van onafhankelijkheid dit diende te zijn. Een minderheid was voorstander van een verenigde federale staat met aanzienlijke autonomie voor de twee gemeenschappen. De meerderheid stelde voor, Palestina in twee onafhankelijke staten te splitsen - een joodse en een Arabische - met Jeruzalem als een afzonderlijk internationale zone onder beheer van de Verenigde Naties (de voorgestelde verdeling van het land en de bevolking zijn afgebeeld in figuren 3 en 4).

Er volgde een lang debat over de twee UNSCOP voorstellen. Tijdens deze besprekingen werd devraag gesteld of de Verenigde Naties de wettelijke macht hadden om het land te verdelen. Uiteindelijk, keurde de Algemene Vergadering, na intense politieke manoeuvres, het UNSCOP meerderheidsvoorstel om Palestina te verdelen goed, mits enkele kleine amendementen. (*)

Het Britse mandaat over Palestina was teneinde en twee nieuwe staten (een joodse en een Arabische) zouden op 15 mei 1948 onafhankelijk worden. De resolutie, die de splitsing goedkeurde, voorzag ook waarborgen voor de rechten van de minderheden en voor de "bestaande rechten" van de verschillende godsdiensten in Jeruzalem, die tijdens de Turkse Ottomaanse periode gewaarborgd geweest waren. De waarborgen behelsden onder meer een vrije toegang tot de heilige plaatsen in Jeruzalem voor alle personen van alle godsdiensten. Elke staat diende deze waarborgen een grondwettelijke status te geven.

Hoewel de omvang van de joodse staat volgens de termen van het verdelingsplan kleiner was dan datgene wat de zionistische organisatie had verwacht, had de organisatie toch haar doel bereikt, m. n. een joodse staat in Palestina. Dit was de reden waarom de zionistische organisatie het verdelingsplan aanvaardde. De Palestijnse Arabieren en de andere Arabische landen verwierpen echter de resolutie als onjuist en illegaal.

Het geweld, dat tijdens de debatten in de Verenigde Naties over de Palestijnse kwestie niet was afgenomen, laaide nu weer op. Het geweld nam zelfs nog toe toen de Britten hun terugtrekking voorbereidden, evenals toen zij de datum van hun terugtrekking vervroegden tot 15 mei 1948. Enerzijds gingen de zionistische troepen in de aanval, zo het "Plan Dalet" nakomend. Dit Plan Dalet voorzag immers een bezetting van de gebieden toegewezen aan de Arabische staten zodra het Britse gezag verzwakte. De zionisten hadden de bedoeling ervoor te zorgen, dat de "Haganah" een grotere en zuivere joodse staat zou oprichten. Anderzijds verscherpten de Palestijnse Arabische ongeregelde troepen hun aktie. Het geweld nam toe en trof voornamelijk de burgerbevolking.

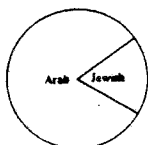

(*) Resolutie 181 (II), van 29 november 1947, algemeen erkend als "De Palestijnse Verdelingsresolutie".

Figure 3

(Note: Jewish 31.7%
Arab 68.3%)

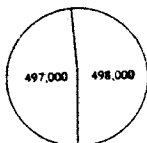
1947
Population ratios
in Palestine

(Note: Jewish 56.4%
Arab 42.9%
Jerusalem 0.7%)

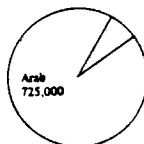

1947
Partition of
territory proposed
by UNSCOP majority plan

Figure 4

Jewish State

Arab State

Arab 105,000 Jewish 100,000

Jerusalem

Population compositions of UNSCOP majority plan

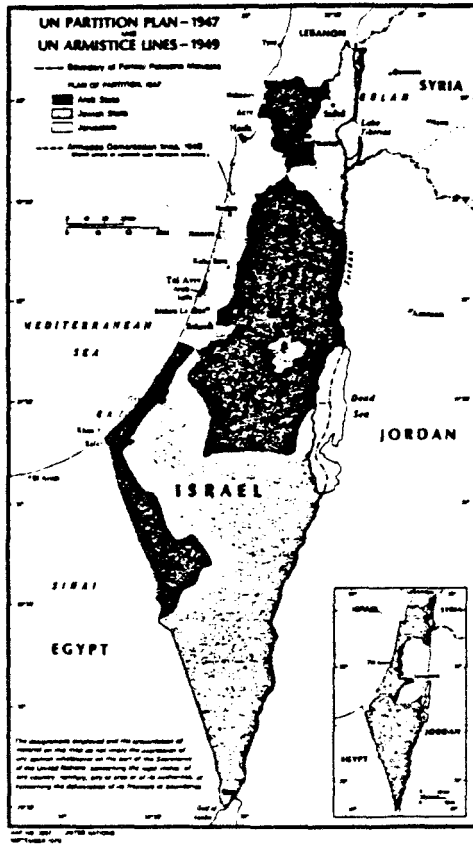
Een bijzonder wreed terroristisch incident was de zionistische aanval op het Arabische dorp Deir Yassin, dicht bij Jeruzalem. Dit dorp, dat getracht had niet in de gevechten verwickeld te geraken, verloor in een zionistische aanval 225 mannen, vrouwen en kinderen. Represailles volgden: een Arabische aanval op een joods kampoor waarbij 70 Joden vielen. De terreur om DeirYassin veroorzaakte de vlucht van duizenden uit vele andere Arabische Palestijnse dorpen en steden.

Op 14 mei 1948, kondigde Israël, te midden van het toenemend geweld, de stichting aan van de staat Israël, zich baserend op het zionistische programma, de verklaring Balfour, het mandaat en de verdelingsresolutie. Terwijl de volgende dag de laatste Britse troepen plechtig het land verlieten, drongen troepen uit de Arabische buurstaten de gebieden, toegewezen aan de "Arabische staat" binnen. De eerste Israëliisch-Arabische oorlog begon.

Tegen de tijd dat de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties een staakt het vuren had uitgewerkt, hadden de Israëliische troepen een doorslaggevende superioriteit ingesteld. Zij controleerden daarenboven grote delen van het gebied, dat aan de Arabische staat was toegewezen evenals het westelijk half van Jeruzalem, gebied waarvoor oorspronkelijk een internationaal statuut was voorzien.

De wapenstilstandslijn, die in 1949 werd ingesteld (figuur 5), gaf Israël de controle over 67% van het Palestijnse grondgebied. Egypte en Jordanië bestuurden het overige gedeelte, dat in de Verdelingsresolutie voor de Arabische staat was voorzien. De Gazastrook werd bestuurd door Egypte en de Westelijke Jordaanoever door Jordanië, dat toen zelfs geen lid was van de VN. Van de twee staten, voorzien door de Verdelingsresolutie, was er slechts één opgericht: de joodse staat Israël. De tweede, de Arabische staat van Palestina, werd echter geen werkelijkheid.

Figure 5

VI. DE PALESTIJNSE KWESTIE IN DE VERENIGDE NATIES, 1948-1967

Hoewel de tenuitvoerbrenging van de Palestijnse Verdelingsresolutie al van te voren was gedwarsboomd, was de verantwoordelijkheid van de Verenigde Naties om de Palestijnse kwestie te regelen er niet minder om. In wezen bleef de opgave: de stichting van een onafhankelijke Arabische staat in Palestina. Hoewel dit ook het doel was geweest van de internationale gemeenschap, zoals voor het eerst werd uitgedrukt door de Volkenbond in 1919 en nadien opnieuw door de Verenigde Naties in 1947, toch was de stichting van de Arabische staat nog steeds niet verwezenlijkt.

De eerste stap van de Verenigde Naties was het aanstellen van een bemiddelaar, de Zweedse Graaf Folke Bernadotte "om een vreedzame schikking van de toekomstige toestand in Palestina te bevorderen". Na langdurige onderhandelingen met beide partijen, legde hij een plan voor - hij noemde het: "een mogelijke basis voor overleg". Dit plan voorzag specifieke territoriale aanpassingen in de grensgebieden, de terugkeer van alle Palestijns-Arabische vluchtelingen en tevens zekere beperkingen voor de joodse immigratie. Graaf Bernadotte verleende absolute voorrang aan het vluchtelingenprobleem, dat een ernstig beletsel voor de vrede was. Hij rapporteerde, dat Arabische vluchtelingen (later op 726.000 geschat) "tijdens de joodse bezetting uit de gebieden waren gevlucht of uitgedreven". Hij deed de Verenigde Naties de aanbeveling zo vlug mogelijk "de rechten van de vluchtelingen om terug te keren naar hun huizen" te bevestigen, en argumenteerde hierbij "dat het een overtreding zou zijn van de meest elementaire rechtvaardigheidsbeginselen, indien de onschuldige slachtoffers van het konflikt het recht op terugkeer naar hun land zou worden ontzegd, terwijl de joodse immigranten Palestina binnenstromen en zelfs dreigden permanent de plaats in te nemen van de Arabische vluchtelingen, die sedert eeuwen wortel hebben in dit land". (*)

Bernadotte stelde nog diverse andere maatregelen voor. Vóór de Verenigde Naties echter op zijn aanbevelingen konden ingaan, kreeg zijn opdracht in Palestina een tragisch einde. Op 17 september 1948 werd hij door de Sternbende vermoord.

In december 1948 bevestigde de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties het recht van de vluchtelingen om in hun land terug te keren. (**) Daarbij werd een verzoeningscommissie voor Palestina (Conciliation Commission for Palestine, of CCP) opgericht, teneinde drie belangrijke kwesties op te lossen, nl. het grondgebied, de vluchtelingen en het Statuut van Jeruzalem. In mei 1949 werd Israël tot de Verenigde Naties toegelaten. Dit lidmaatschap hing impliciet samen met de nakoming van de twee basis-resoluties van de Verenigde Naties inzake Palestina, met name de Verdelingsresolutie 181 en de resolutie 194 van december 1948.

(*) Official Records of the General Assembly, Third Session, Supplement No. II (A/648) Progress Report of the United Nations Mediator on Palestine, p. 14

(**) Resolutie 194 (III) van 11 december 1948

De CCP of Verzoeningskommissie voor Palestina, pakte de steeds complexer wordende situatie in Palestina aan. Daar waar de Arabische staten meer flexibi-
liteit aan de dag legden, scheen Israël afkerig om die voordelen, die het
uit de oorlog had gehaald, in gevaar te brengen. De pogingen van de CCP faalden
en de status quo werd mettertijd bevestigd. Israël legde geleidelijk aan
beslag op die gebieden gelegen buiten de toegewezen grenzen, die het in 1948 had
bezet, dit tot zowat alle gebieden waren geannexeerd. In 1950 bracht Jordanië,
dat toen nog geen lid was van de VN (het werd pas lid in 1955) de Westelijke
Jordaanoever onder zijn jurisdictie, dit ondanks de bezwaren van andere Arabische
staten. De vluchtelingen bleven in ballingschap.

In 1949 richtte de Algemene Vergadering het UNWRA op (United Nations Relief
and Works Agency for Palestinian Refugees), d.i. een tijdelijk hulporgaan van
de Verenigde Naties voor Palestijnse vluchtelingen in het Nabije Oosten.
Dit agentschap werd opgericht om hulp te bieden aan de Palestijnse vluchtelingen,
die waren ontheemd en beroofd van hun huizen en bestaansmiddelen. Toen de UNWRA
in 1950 werkzaam werd, waren de programma's er vooral op gericht de vluchtelingen
voeding, onderkomen en gezondheid te verzekeren. Mettertijd werd meer en meer
aandacht besteed aan, en werden meer fondsen uitgetrokken voor, onderwijs- en
vormingsprogramma's van de jonge Palestijnse vluchtelingen. Tot in 1967
benaderde de wereld de Palestijnse kwestie voornamelijk als een vluchtelingen-
probleem.

Inmiddels werden de werkelijke dimensies van de Palestijnse kwestie steeds
duidelijker. De kwestie groeide uit tot het Israëliisch- Arabisch konflikt
dat in 1956 leidde tot de tweede oorlog in het Midden Oosten, rond de Suez-
kanaal kwestie. In juni 1967 werd de status quo ernstig geschokt door de derde
Israëliisch-Arabische oorlog. De oorlog van 1967 werd het keerpunt in de
kwestie van het Midden Oosten. En toch was de Palestijnse kwestie nog steeds
de kern van het konflikt.

VII. DE ERKENNING VAN HET PALESTIJNSE RECHT OP ZELFBESCHIKKING

Tijdens de oorlog van juni 1967, breidde Israël zijn grondgebied uit en bezette de rest van het Arabisch gebied van het gemandateerde Palestina, met inbegrip van Jeruzalem. Het veroverde tevens de controle over de Golan Hoogten van het aangrenzende Syrië en de Sinaï van Egypte, en bezette deze gebieden (Figuur 6).

De oorlog van 1967 veroorzaakte de tweede grote Palestijnse exodus. Een half miljoen Palestijnen werden ontworteld en vluchtten. Deze vluchtelingen van de oorlog van 1967 werden "de nieuwe vluchtelingen" genoemd ter onderscheiding van de "oude vluchtelingen" uit de oorlog 1948. De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties verzekerde eerst een staakt het vuren en een onzekere vrede. Nadien maande ze Israël aan, om de terugkeer van de vluchtelingen uit 1967 te vergemakkelijken (*), en om de Vierde Conventie van Genève (1949) in de bezette gebieden toe te passen (**). Israël willigde geen van beide verzoeken in.

De Veiligheidsraad keurde vervolgens een zeer belangrijke resolutie goed: de Resolutie 242 (1967) van 22 november 1967, die het verwerven van grondgebied door oorlog onaanvaardbaar verklaarde en verzocht om de terugtrekking van de Israëlische troepen uit "de gebieden bezet" tijdens de oorlog. De resolutie vroeg verder om een stopzetting van elke bedreiging met of uitoefening van macht. De resolutie vroeg eveneens aan de betrokken partijen om de soevereiniteit en onafhankelijkheid voor elke staat in het gebied te erkennen, evenals het recht van elke staat om in vrede te leven binnen erkende en veilige grenzen. In de resolutie werd ook een "billijke regeling van het vluchtelingenprobleem" geëist. Israël weigerde zich terug te trekken uit de bezette gebieden bij gebrek aan een algemeen vredesakkoord, dat alle elementen van de resolutie 242 omvatte. Israël handhaafde zijn stelling ondanks herhaalde oproepen van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties tot de terugtrekking van de Israëlische strijdkrachten.

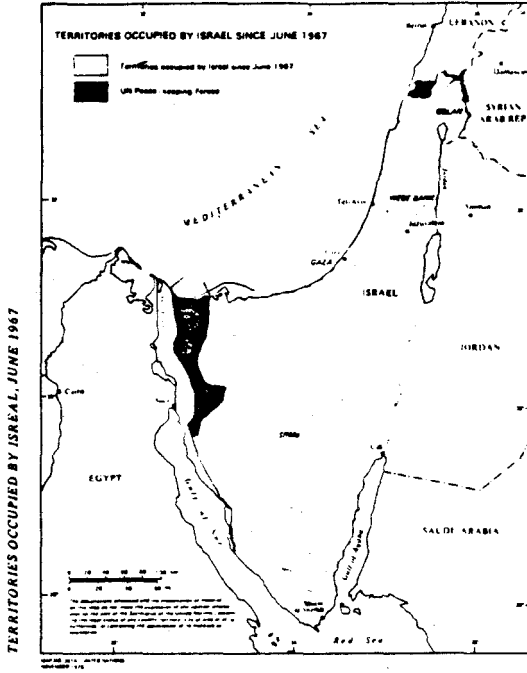
Ondanks dit alles, had de Palestijnse kwestie van onafhankelijkheid en positie als staat aanzienlijke vorderingen geboekt sedert de oorlog van 1967. De Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (PLO), opgericht in 1964, aanvaardde in 1968 een Nationaal Palestijns Pakt. Het pakt verbond het Palestijnse volk ertoe te strijden voor hun rechten: met name het recht op zelfbeschikking in Palestina, het recht om terug te keren naar hun huizen en goederen in Palestina, evenals het recht om toevlucht te nemen tot gewapende strijd bij het nastreven van deze doeleinden.

(*) Resolutie 237 (1967) van 14 juni 1967

(**) Deze Konventie was opgesteld na de tweede wereldoorlog met als doel de rechten van de volkeren onder militaire bezetting te beschermen

Figure 6

Het pakt noemde Israël een illegale staat en verwierp "alle oplossingen, behalve de totale bevrijding van Palestina". Dit zette Israël ertoe aan te weigeren iets met de PLO te maken te hebben. De Palestijnse groepen behorend tot de PLO, namen steeds meer hun toevlucht tot geweld (*) om de aandacht van de wereld te vestigen op de toestand van de Palestijnen en op hun vastberadenheid om hun rechten te herwinnen.

De Palestijnen waren succesvol in het bekomen van internationale erkenning voor de rechtvaardigheid van de Palestijnse zaak en de centrale betekenis ervan voor het conflict in het Midden Oosten. Deze internationale erkenning werd openbaar gemaakt door de resoluties aanvaard door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Hoewel de Algemene Vergadering alle leden van de Verenigde Naties vertegenwoordigt, toch mist zij het gezag van de Veiligheidsraad om de lidstaten wettelijke verplichtingen op te leggen. Terwijl de Veiligheidsraad in 1967 de Palestijnse kwestie nog steeds besprak als een "vluchtelingenprobleem", erkende de Algemene Vergadering daarentegen in 1969 de politieke dimensie ervan, door de Verklaring, dat het probleem van de Palestijns-Arabische vluchtelingen voortvloeyde uit de ontkenning van hun onvervreembare rechten". In 1970, 1971 en 1972 verklaarden diverse resoluties van de Algemene Vergadering, dat volledig respect van deze rechten van het Palestijnse volk "een noodzakelijk element is in het tot stand brengen van een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden Oosten".

In 1974 erkenden de Arabische staten de PLO als de enige rechtmatige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk. De erkenning door Jordanië van dit statuut van de PLO was van bijzondere betekenis, daar dit land de Westelijke Jordaanoever van 1948 tot 1967 had beheerd. In 1974 stond de "Palestijnse kwestie" voor het eerst sinds 1952 op de agenda van de Algemene Vergadering. Tijdens de Algemene Vergadering van 1974 werd aan de PLO het statuut van waarnemer toegekend, een statuut dat later ook door alle andere VN organen werd erkend. Tijdens hetzelfde jaar erkende de Algemene Vergadering de onvervreembare rechten van het Palestijnse volk op zelfbeschikking, op nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit en op terugkeer naar hun huizen. De Algemene Vergadering erkende tevens de PLO als vertegenwoordiger van het Palestijnse volk en als voornaamste partij in elk vredesverdrag voor het Midden Oosten.

(*) Een rechtvaardiging vindend in de bevestiging van de Algemene Vergadering van "de rechtmatigheid van de strijd van het volk om zich te bevrijden van ... vreemde overheersing en onderwerping met alle beschikbare middelen, met inbegrip van gewapende strijd" (resolutie 3070 (XXVIII) 30 november 1973)

Sedert 1975 hebben de resoluties van de Algemene Vergadering elk jaar deze erkenning opnieuw bevestigd. Daarenboven verklaarden diverse resoluties, dat de Palestijnse kwestie de kern is van de Midden Oosten kwestie en dat er derhalve geen vrede kan heersen in het Midden Oosten zonder een rechtvaardige oplossing voor het Palestijnse vraagstuk. Diverse aspecten van de Palestijnse kwestie werden tevens onderzocht door andere VN-instellingen begaan met Israël's illegale bezetting van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. De Kommissie voor de mensenrechten en de Speciale Onderzoekskommissie naar Israëlische praktijken, ingesteld door de Algemene Vergadering in 1968, hebben regelmatig de schendingen door Israël van de mensenrechten van de Palestijnen scherp veroordeeld. Hun rapporten veroordeelden Israël voor: de annexatie van grondgebied, oprichting van nederzettingen in bezette gebieden, onteigeningen en in beslagname van goederen, arrestaties, mishandeling en marteling van burgers, uitdrijvingen en ontkenning van het recht op terugkeer enz.

In 1975 richtte de Algemene Vergadering een Komitee op voor de uitoefening van de onvervreembare rechten van het Palestijnse volk. De Algemene Vergadering heeft consequent de aanbevelingen van het Komitee voor de terugtrekking van Israël en het herstel van de onvervreembare rechten van het Palestijnse volk onderschreven.

De voorzitters van dit Komitee hebben duidelijk gesteld dat, waar het de taak is van het Komitee om de ongelijkheid van opvattingen over de elementen van de situatie in het Midden Oosten te corrigeren, zijn steun aan de Palestijnse rechten op geen enkele wijze de soevereiniteit of het veilig bestaan van Israël - een volwaardig lid van de VN - in twijfel trekken.

Sedert 1974 was er zodoende internationale erkenning in de VN: van de rechtmatigheid van de Palestijnse zaak voor zelfbeschikking en onafhankelijkheid, van de centrale betekenis van de Palestijnse kwestie in het konflikt in het Midden Oosten en van de representativiteit van de PLO. Deze internationale erkenning werd tevens weergegeven buiten de Verenigde Naties in diverse verklaringen van belangrijke groeperingen van staten, zoals de niet-gebonden landen en de Organisatie voor Afrikaanse Eenheid. Onlangs nog hebben ook de Westeuropese staten de zelfbeschikking van het Palestijnse volk gesteund.

Israël, daarentegen, heeft zijn greep op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook gehandhaafd. Het weigerde de idee van de oprichting van een Palestijnse staat in deze gebieden in overweging te nemen, dit ondanks de verpletterende internationale consensus, hierboven omschreven. In plaats daarvan maakte Israël het steeds meer duidelijk dat het van plan is in één of andere vorm de controle over deze gebieden te bewaren. Gedurende de laatste jaren heeft Israël zijn aanspraak op de Westelijke Jordaanoever - waarnaar het verwijst met de Bijbelse namen Judea en Samarië - beklemdoond. Het verdreef of arresteerde Palestijnen; Palestijnse gronden werden zogenaamd om veiligheidsredenen onteigend of in beslag genomen om er burgerlijke en militaire nederzettingen te vestigen. Israël heeft de controle genomen over vitale waterbronnen in de vrijwel totaal onvruchtbare regio. Israël heeft dit beleid gevoerd ondanks herhaalde oproepen zowel van de Algemene Vergadering als van de Veiligheidsraad om dit beleid te staken. In 1979 en begin 1980 heeft de Veiligheidsraad de nederzettingenpolitiek van Israël veroordeeld als een hinderpaal voor vrede in het Midden Oosten en heeft tevens een Kommissie aangesteld om dit Israëlisch beleid in de bezette gebieden te onderzoeken en er verslag over uit te brengen.

Buiten het VN-kader, resulteerde het feit, dat Israël een vredesverdrag met Egypte ondertekende, in geleidelijke terugtrekkingen uit het Egyptische gebied in het Schiereiland van de Sinaï. De Camp David akkoorden van november 1978 tussen de Verenigde Staten van Amerika, Israël en Egypte bevatten een formule inzake de Palestijnse autonomie, de westelijke Jordaanoever en de Gazastrook, maar laten anderzijds toe, dat Israël de uiteindelijke politieke en militaire controle over deze gebieden zou behouden. De Palestijnen hebben deze formule openlijk verworpen; zij stellen dat deze hen het onvervreemdbaar en natuurlijk recht ontnemt om hun eigen toekomst te bepalen en dat deze formule werd uitgewerkt in afwezigheid van het Palestijnse volk en tegen zijn wil. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties heeft eveneens deze akkoorden ongeldig verklaard. Tot voor kort benaderde de Veiligheidsraad de Palestijnse kwestie enkel in het kader van haar resolutie 242 (1967) van ongeveer 13 jaar geleden. Daarentegen heeft de Algemene Vergadering, de wil van de meerderheid van de internationale gemeenschap weerspiegelend, de fundamentele rechten van het Palestijnse volk erkend. Inspanningen om de benadering van de Veiligheidsraad in overeenstemming te brengen met die van de Algemene Vergadering, waren tevergeefs. In januari 1976 steunde de meerderheid van de lidstaten een ontwerp-resolutie, die verzocht om de uitoefening door het Palestijnse volk van zijn onvervreemdbaar nationaal zelfbeschikkingsrecht. De Verenigde Staten van Amerika hebben echter tegen deze resolutie hun veto gesteld. In augustus 1979 werd een gelijkaardige ontwerp-resolutie niet ter stemming gebracht. In april 1980 werd een andere aktie opgezet om de steun van de Veiligheidsraad te bekomen voor Palestijnse zelfbeschikking. Deze poging mislukte echter opnieuw door een nieuw veto vanwege de Verenigde Staten. Al deze ontwerp-resoluties erkenden en herbevestigden impliciet het recht van Israël, evenals van andere staten in de regio, op soevereiniteit, veiligheid en territoriale integriteit.

Het Palestijnse volk telt nu ongeveer 4 miljoen mensen, een bevolking die veel groter is dan die van vele VN lidstaten. Ongeveer 500.000 Palestijnen leven in Israël; 1.200.000 leven in de bezette gebieden van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. De rest leeft in ballingschap; velen onder hen vertoeven in vluchtelingenkampen, vele anderen leven als vreemdelingen in andere landen. De meerderheid van hen, die in ballingschap leven, hoopt nog steeds naar hun eigen land te kunnen terugkeren.

De kern van het Palestijnse probleem werd in 1968 door Prof. Arnold Toynbee als volgt beschreven:

"Gedurende deze dertig jaar (liet) Groot-Brittanië, jaar na jaar, een bepaald contingent joodse immigranten (toe), waarvan het aantal varieerde naargelang de druk respektievelijk uitgeoefend door Arabieren en joden. Deze immigranten zouden niet hebben kunnen binnenkomen indien zij niet waren beschermd geweest door "Britse prikkeldraad". Indien Palestina onder Ottomaans Turkse heerschappij zou gebleven zijn, of indien het in 1918 een onafhankelijke Arabische staat zou geworden zijn, zouden de joodse immigranten nooit zijn toegelaten in dergelijk aantal, groot genoeg om de Palestijnse Arabieren in hun eigen land te overheersen.

De reden waarom de Staat Israël vandaag bestaat en waarom er vandaag 1.500.000 Palestijnse Arabieren vluchtelingen zijn, is, dat gedurende dertig jaar de joodse immigratie aan de Palestijnse Arabieren door de Britse militaire macht werd opgelegd tot op het ogenblik, dat de immigranten voldoende talrijk en voldoende bewapend waren om voor zichzelf te zorgen met eigen tanks en eigen vliegtuigen. De Palestijnse tragedie is niet enkel een plaatselijke tragedie; het is een tragedie, die de hele wereld aanbelangt daar het een onrechtvaardigheid is, die de wereldvrede in gevaar brengt."

De Verenigde Naties hebben erkend, dat indien men deze bedreiging voor de wereldvrede wil afwenden, het van essentieel belang is het Palestijnse volk toe te laten zijn onvervreemdbaar recht uit te oefenen op zelfbeschikking, nationale onafhankelijkheid en soevereiniteit in Palestina.